

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupen Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem se sídlem Bartolomějská 291/11, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 13. 11. 2019, č. j. CPR-10032-36/ČJ-2017-930310-V238 a č. j. CPR-10032-37/ČJ-2017-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2020, č. j. 13 A 77/2019 – 22,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 26. 5. 2017 č. j. CPR-10032-4/ČJ-2017-930310-C232, zamítla podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jako nepřipustné odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly a pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRPA-87348-17/ČJ-2017-000022-ZAM, ve věci správního vyhoštění. Žalobce se totiž dle žalované vzdal práva na odvolání. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) nejprve zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované, avšak Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 270/2017 - 17, zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shledal, že existují pochybnosti o tom, zda bylo vzdání se práva na odvolání účinné. Městský soud rozsudkem ze dne 27. 2. 2019, č. j. 4 A 67/2017 - 65, zrušil rozhodnutí

žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení s tím, že žalovaná buď meritorně rozhodne o odvolání, nebo vyvrátí pochybnosti o řádnosti vůle žalobce vzdát se práva na odvolání.

[2] Žalovaná meritorně posoudila a nyní napadenými rozhodnutími zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění a rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit paušální náklady správního řízení.

[3] Žalobce proti napadeným rozhodnutím žalované podal žalobu, kterou městský soud napadeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že podstatná část žaloby namítající neúčinnost vzdání se práva na odvolání je bezpředmětná, neboť žalovaná rozhodla o odvoláních věcně. Důvodnými soud neshledal ani námitky týkající se tlumočnicka z ruského jazyka. Ačkoliv je stěžovatel ukrajinské státní příslušnosti, na otázky odpovídal zcela přiléhavě, a na otázku, zda rozuměl všem kladeným otázkám, odpověděl, že ano. Otázky kladené žalovanou nebyly nepřijatelné (sugestivní a kapciózní). Žalobce byl řádně poučen o svých právech a povinnostech a měl možnost je uplatnit, délka řízení v řádu hodin proto nezpůsobuje nezákonnost řízení. Městský soud se pak velmi rozsáhle vyjádřil k pracovnímu režimu žalobce v České republice, přičemž dospěl k závěru, že pro výkon pracovní činnosti musel mít a neměl pracovní povolení. Povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč shledal městský soud zákonnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž nejprve rozsáhle namítá neúčinnost vzdání se práva na odvolání. Správní orgán taktéž nedůvodně neustanovil tlumočnicka do stěžovatelova mateřského jazyka, jímž je ukrajinština, a jedná se tak o porušení práva na tlumočnicka dle § 16 odst. 3 správního řádu. V řízení nebylo prokázáno, že žalobce úkonu vzdání se práva na odvolání a jeho právním důsledkům, rozuměl. V této souvislosti stěžovatel rovněž připomenul, že tlumočnick mu byl ustanoven až po zahájení správního řízení a stěžovateli nebyla přetlumočena tato prvotní listina včetně poučení o jeho právech. Stěžovatel rovněž poukazuje na skutečnost, že správní řízení v prvním stupni trvalo do vydání rozhodnutí jen několik hodin, což taktéž prokazuje nátlak směřující k vzdání se práva na odvolání.

[5] Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že s ustanovením tlumočnicka žalobce souhlasil a v rámci výsledku prohlásil, že položeným otázkám rozuměl. Kasační stížnost není důvodná a Nejvyšší správní soud by ji měl zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[7] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti zcela pomíjí skutečnost, že žalovaná (poté, kdy městský soud zrušil její rozhodnutí, kterým nejprve zamítla odvolání jako nepřijatelné) nyní o odvolání věcně rozhodla a hodnotila zákonnost prvostupňových rozhodnutí. Otázka vzdání se práva na odvolání, která je středobodem kasační stížnosti, je tak v projednávané věci bezpředmětná.

[9] Nejvyšší správní soud již v minulosti připustil ustanovení tlumočnicka i z jiného než z mateřského jazyka (např. rozsudek ze dne 23. 3. 2005, č. j. 4 Azs 307/2004 – 63). Stěžovatel nadto po dobu správního řízení až do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně netvrdil, že by něčemu nerozuměl. V této souvislosti městský soud správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018 č. j. 2 Azs 340/2017- 79, ve kterém k obdobné námitce Nejvyšší správní soud uvedl: *„Pokud stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že tlumočení za užití ruského jazyka nerozuměl, je toto jeho tvrzení v přímém rozporu s obsahem správního spisu, a to zejména s protokolem o výslechu stěžovatele ze dne [...], v jeho závěru je stěžovatel tázán: „Rozuměl jste všem kladeným otázkám?“, načež odpověděl „Ano.“ Dále je v uvedeném protokolu konstatováno: „Žádných dalších změn ani doplnění nežadám, a proto tento protokol jako správný a úplný podepisuje dne 10. 03. 2017 v 13:20 hodin.“ Toto stěžovatel stvrdil svým podpisem. Nejvyšší správní soud má za to, že pokud by stěžovatel skutečně nerozuměl tlumočení za použití ruského jazyka, musela by být jeho odpověď na výše uvedenou otázku negativní, resp. alespoň přibližně ve tvaru: „Položené otázky nerozumím.“ Lze se proto přiklonit k názoru městského soudu, že stěžovatel namítal neporozumění ruskému jazyku při tlumočení nedůvodně.“* I v nyní posuzované věci stěžovatel podepsal protokol o výslechu účastníka řízení s tím, že nepožaduje jeho doplnění ani změnu a že je obsah protokolu správný; na dotaz, zda rozuměl všem položeným otázkám, odpověděl kladně. Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 10. 3. 2017 bylo přetlumočeno tlumočnickem a nese stěžovatelův podpis. Poučení o právech a povinnostech v úředním záznamu o zajištění cizince je vyhotoveno v ukrajinském jazyce. Na tom nic nemění ani relativně krátká délka řízení v prvním stupni. Pokud má dle stěžovatele délka řízení prokazovat nátlak směřující ke vzdání se práva na odvolání, je třeba zopakovat, že žalovaná odvolání meritorně projednala, a námitka je tudíž bezpředmětná.

[10] Pro výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační námitky stěžovatele nedůvodnými.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu